

Dokument s plenarne sjednice

A8-0038/2019

28.1.2019

IZVJEŠĆE

o provedbi odredbi Ugovora o pojačanoj suradnji
(2018/2112(INI))

Odbor za ustavna pitanja

Izvjestitelj: Alain Lamassoure

SADRŽAJ

	Stranica
OBRAZLOŽENJE – SAŽETI PREGLED ČINJENICA I REZULTATA ISTRAŽIVANJA ...	3
PRIJEDLOG REZOLUCIJE EUROPSKOG PARLAMENTA	10
MIŠLJENJE ODBORA ZA GRAĐANSKE SLOBODE, PRAVOSUĐE I UNUTARNJE POSLOVE.....	18
INFORMACIJE O USVAJANJU U NADLEŽNOM ODBORU	22
KONAČNO GLASOVANJE POIMENIČNIM GLASOVANJEM U NADLEŽNOM ODBORU	23

OBRAZLOŽENJE – SAŽETI PREGLED ČINJENICA I REZULTATA ISTRAŽIVANJA

Postupak i izvori

Izvjestitelj je u pripremi ovog izvješća o provedbi prikupio informacije i koristio, među ostalim, sljedeće izvore:

- saslušanje o temi „Institucijska struktura i upravljanje postojećim oblicima pojačane suradnje” održano 24. rujna 2018. na sjednici Odbora za ustavna pitanja;
- studiju pod nazivom „Provedba pojačane suradnje u EU-u”, koju je naručio Resorni odjel za prava građana i ustavna pitanja, a koja je predstavljena u Odboru za ustavna pitanja 10. listopada 2018.;
- *ex post* procjenu učinka Službe za istraživanja Europskog parlamenta (EPRS) naslovljenu „Provedba odredbi Ugovora o pojačanoj suradnji”;
- detaljnu analizu međuvladine suradnje u savezним državama, koju je pripremio Resorni odjel EXPO;
- misiju za utvrđivanje činjenica u Washington D.C., SAD;
- misiju za utvrđivanje činjenica u Bern, Švicarska;

Glavni rezultati istraživanja

Unutarnja dimenzija

Odredbe Ugovora o pojačanoj suradnji:

U skladu s Ugovorima, pojačanu suradnju mogu pokrenuti najmanje devet država članica u okviru europskih politika, osim u područjima u isključivoj nadležnosti EU-a. Time se omogućuje državama sudionicama da organiziraju veću suradnju nego što je prvotno predviđeno Ugovorima u okviru predmetne politike. Pojačana suradnja odvija se pod pokroviteljstvom Europske unije, s pomoću europskih institucija i postupaka (članak 20. UEU-a i članak 326. UFEU-a).

Pojačana suradnja omogućena je svim državama članicama nakon što se ona uspostavi. Ona bi im trebala ostati otvorena u svakom trenutku, pod uvjetom da država članica koja se želi pridružiti poštuje odluke donesene u tom okviru (članak 20. UEU-a i članci 327., 328. i 331. UFEU-a).

Postupak za sudjelovanje u pojačanoj suradnji prikazan je u članku 329. UFEU-a i zahtijeva suglasnost Vijeća kvalificiranom većinom (sve države članice, čak i one koje ne sudjeluju u pojačanoj suradnji), na prijedlog Komisije i nakon dobivanja suglasnosti Parlamenta.

Akti doneseni u okviru pojačane suradnje nisu dio pravne stečevine Unije. Primjenjuju ih samo države članice sudionice (članak 20. UEU-a) i oni se ne mogu nametnuti državama članicama nesudionicama.

Vijeće i Komisija osiguravaju dosljednost aktivnosti koje se poduzimaju u okviru pojačane suradnje u odnosu na ostale politike i aktivnosti Unije (članak 334. UFEU-a).

Ugovorom iz Lisabona omogućuje se primjena prijelaznih klauzula koje se primjenjuju na pojačanu suradnju, osim u slučaju odluka o pitanjima obrane ili odluka koje imaju vojne posljedice. Prijelazne klauzule omogućuju prelazak sa sustava jednoglasnom glasovanja na sustav glasovanja kvalificiranom većinom ili s posebnog zakonodavnog postupka na redovni zakonodavni postupak (članak 333. UFEU-a).

Ugovorom su utvrđeni posebni postupci koji se primjenjuju na pojačanu suradnju u području ZVSP-a (članci 22. i 31. UEU-a), stalnu strukturiranu suradnju u području obrane (članak 42. stavak 6. i članak 46. UEU-a), suradnju u okviru europske misije za obranu i suradnju u okviru Europske obrambene agencije (članci 44. i 45. UEU-a) te suradnju u kaznenim i policijskim pitanjima (članci 82., 86. i 87. UFEU-a).

Članak 332. UFEU-a odnosi se na financijske aspekte pojačane suradnje i njime se utvrđuje da troškove pojačane suradnje, osim administrativnih troškova koji nastaju za institucije, snose države članice koje sudjeluju u suradnji, osim ako svi članovi Vijeća jednoglasno ne odluče drukčije.

U skladu s člankom 330. UFEU-a sve države članice mogu sudjelovati u raspravama, ali samo one koji sudjeluju u pojačanoj suradnji mogu glasovati.

Primjeri pojačane suradnje:

Posebne odredbe iz Ugovora za određenu državu članicu ili skupinu država članica imale su svoje mjesto u pravnom okviru EU-a već u Ugovoru iz Rima, koji je sadržavao posebne odredbe kojima se ne ugrožava postojanje regionalnih unija među zemljama Beneluksa. Ovaj je trend zadržan pri pristupanju Švedske, Finske i Danske, koje su nastavile svoje članstvo u Nordijskom vijeću.

Unija se koristi pojačanom suradnjom, u obliku sličnom aktualnom, od stupanja na snagu Ugovora iz Amsterdama 1999., međutim, pojačana suradnja je Ugovorom iz Lisabona znatno pojednostavljena i učinkovitija, čime je postala „zadani postupak” za diferenciranu integraciju.

Dosad su donesena samo četiri slučaja pojačane suradnje: Ured europskog javnog tužitelja, zakonodavstvo o razvodu, pravila o sustavu vlasništva, europski jedinstveni patent. Od tih četiriju slučajeva samo je jedan započeo s provedbom (zakonodavstvo o razvodu).

Godine 2017. dogovoren je i proveden poseban slučaj pojačane suradnje, stalna strukturirana suradnja (PESCO).

No, još je važnije napomenuti da se još uvijek čeka na pojačanu suradnju u području poreza na financijske transakcije, iako je dosje dobio odobrenje Vijeća da skupina država članica nastavi s njezinom provedbom.

Osim toga, korisno je spomenuti i druge postojeće oblike diferencirane integracije u Uniji: Schengenski sporazum (Ujedinjena Kraljevina, Irska i Danska su izuzete, a nekoliko drugih država članica čeka na pridruživanje), jedinstvena valuta (Ujedinjena Kraljevina i Danska su izuzete, Švedska je do sada bila izuzeta, dok nekoliko drugih država članica očekuje da će se priključiti europodručju nakon što ispune potrebne kriterije), izuzeća iz područja slobode, sigurnosti i pravde (Ujedinjena Kraljevina, Irska, Danska) i ZSOP-a (Danska je konstruktivno

suzdržana).

Glavni zaključci istraživanja o provedbi postojećih slučajeva pojačane suradnje

- postojeći su slučajevi pojačane suradnje vrlo različiti, postoji velika razlika u broju država članica sudionica, u korištenoj regulatornoj tehnici, vrsti tajništva ili drugog administrativnog tijela odabranog za operativnu fazu, kao i u odredbama o financiranju i zapošljavanju osoblja;
- svi postojeći slučajevi pojačane suradnje nastali su nakon nemogućnosti postizanja jednoglasnosti u Vijeću;
- osim u slučaju PESCO-a, pojačana suradnja upotrebljava se kao krajnja mjera, što je posljedica neuspjelog pokušaja u Vijeću da se postigne dogovor o nacrtu zakonodavnog prijedloga Komisije;
- iako je riječ o krajnjoj mjeri, pojačana suradnja je alat koji omogućuje prevladavanje zakonodavne paralize zbog zahtjeva o jednoglasnosti, osim u slučaju poreza na financijske transakcije, o kojem se još uvijek pregovara;
- pravna osnova u većini slučajeva je uredba Vijeća, osim PESCO-a, gdje je riječ o odluci Vijeća;
- broj država članica sudionica obično je daleko iznad potrebnog praga od 9 država, a varira između 17 i 26. Kada je riječ o sudjelovanju, zanimljivo je napomenuti da Austrija, Belgija, Francuska, Njemačka, Grčka, Italija, Portugal i Slovenija sudjeluju u svim slučajevima pojačane suradnje od njihova početka, da su države članice europodručja obično u središtu pojačane suradnje te da je manje vjerojatno da će istočne i sjeverne države članice, kao i one koje su već izuzete, sudjelovati u pojačanoj suradnji;
- iako glasuju samo države članice sudionice, općenito sve države članice imaju pravo sudjelovati u raspravama o pojačanoj suradnji;
- svi slučajevi pojačane suradnje uključuju neku vrstu klauzule o preispitivanju;
- EPPO ima daleko najsloženiju operativnu strukturu koja uključuje pojačanu suradnju u pogledu jedinstvenog patenta, ali i međuvladin sporazum izvan Ugovora o Jedinstvenom sudu za patente;
- iako se još čeka na postupak pojačane suradnje u području poreza na financijske transakcije, rad na njemu ne prestaje jer zainteresirane države članice nastavljaju svoje razmjene o toj temi, dok Komisija nastoji uključiti i države članice koje ne sudjeluju u pojačanoj suradnji;
- iako bi neki slučajevi pojačane suradnje mogli potaknuti i neobvezujuće sudjelovanje država članica nesudionica (kao što je EPPO), u praksi ti slučajevi imaju najveći broj država članica sudionica (26);

Prepreke i izazovi za pojačanu suradnju

- Vremenski okvir za sudjelovanje u pojačanoj suradnji za postojeće slučajeve bio je prilično dugačak (u prosjeku od 4 do 5 godina, a čak i 12 godina za europski jedinstveni patent), osim u slučaju PESCO-a, koji je tekao mnogo brže otprilike godinu dana. Duljina postupka djelomično se objašnjava zahtjevom da se pojačana suradnja koristi u krajnjoj nuždi, a jasno je da se jednoglasnost ne može postići u Vijeću, ali se može pripisati i nedostatku političke volje za brže napredovanje u vrlo osjetljivim temama koje su obuhvaćene pojačanom suradnjom. Izvrstan je primjer PESCO-a, u okviru kojeg postoji snažna politička volja, što je uvelike ubrzalo njegovo donošenje i provedbu u odnosu na ostale slučajeve pojačane suradnje;

- pojačana suradnja ne može nastati iz nule, ona mora slijediti prijedlog Komisije, o kojem se nije postigao dogovor uobičajenim zakonodavnim postupkom;
- neke od glavnih prepreka za pojačanu suradnju su zahtjev jednoglasnosti i različita pitanja suvereniteta u različitim državama članicama;
- ograničena je na područja podijeljene nadležnosti i njome se ne bi trebalo ugroziti unutarnje tržište, što je bitan, ali subjektivan kriterij, a Komisija ima puno diskrecijsko pravo odlučiti je li on ispunjen ili nije; to bi također moglo odvratiti države članice od pojačane suradnje u područjima povezanim s unutarnjim tržištem jer bi trebale obrazložiti zašto se njihovom suradnjom neće ugroziti unutarnje tržište;
- zahtjev za glasovanje kvalificiranom većinom uz sudjelovanje svih država članica u fazi odobravanja pojačane suradnje otežava pokretanje pojačane suradnje sa samo najmanjim potrebnim brojem država članica, a tim više ako se pokrene pojačana suradnja u području u kojem je prethodno glasovanje kvalificiranom većinom bilo neuspješno;
- teško je utvrditi razumno razdoblje koje se zahtijeva u članku 20. stavak 2. UEU-a za postizanje dogovora o tome da se jednoglasnost ne može riješiti i da bi stoga trebalo provoditi pojačanu suradnju;
- uključenost Parlamenta prilično je marginalna, iako je potrebna njegova suglasnost prije nego što Vijeće ovlasti državu članicu koje to žele da sudjeluju u pojačanoj suradnji;
- u Ugovorima ne postoji odredba o tome kako postupati s državom članicom koja želi izaći iz postojećeg slučaja pojačane suradnje ili više ne ispunjava zahtjeve, osim kada je riječ o posebnom slučaju PESCO-a (članak 46. stavci 4. i 5. UEU-a);
- postoji potencijalni nedostatak u organizaciji pojačane suradnje povezan sa zahtjevom da se u okviru pojačane suradnje nastavi sa zahtjevom o jednoglasnosti, osim u slučaju da se primjenjuje prijelazna klauzula iz članka 333. UFEU-a za prelazak na sustav glasovanja kvalificiranom većinom. Postoji opasnost da bi nezainteresirana država članica mogla pristupiti poboljšanoj suradnji samo radi sabotaze njezina napretka zbog zahtjeva o jednoglasnosti i sprečavanja prelaska na sustav glasovanja kvalificiranom većinom uz pomoć prijelazne klauzule;
- iako se pojačanom suradnjom nude rješenja za zajedničke probleme uz pogodnosti korištenja institucionalne i administrativne potpore Unije, njome nisu uklonjena nastojanja država članica da pronađu rješenja izvan ugovora EU-a;

Vanjska dimenzija

Fleksibilni oblici suradnje na podsaveznoj razini u državama članicama EU-a:

Među državama članicama EU-a, Njemačka i Italija imaju zakonske odredbe koje omogućuju različite oblike fleksibilne suradnje na podsaveznim razinama koji su na neki način usporedivi s pojačanom suradnjom. Članak 117. predzadnji stavak talijanskog Ustava glasi kako slijedi: „Sporazumi između regije i drugih regija čiji je cilj poboljšanje izvršavanja regionalnih funkcija i koji također mogu predvidjeti uspostavu zajedničkih tijela trebaju biti ratificirani regionalnim zakonom”. Ti se sporazumi često donose radi provedbe zajedničkih projekata, posebno onih koji imaju prekograničnu dimenziju (zdravlje, promet, digitalizacija javnih usluga itd.). Donose se u sektorima koji nisu u isključivoj nadležnosti države. Dobivaju različite nazive, kao što su konvencije, protokoli, sporazumi.

Njemačke savezne pokrajine sudjeluju u vertikalnoj i horizontalnoj koordinaciji s ciljem rješavanja praktičnih problema koji obično zahtijevaju privremenu ili trajnu međuregionalnu suradnju. Smatra se da se horizontalna suradnja među savezним pokrajinama odvija na

izvanustavnoj „trećoj razini” između Savezne Republike i saveznih pokrajina. Svaka tri mjeseca održavaju se konferencije premijera saveznih pokrajina kako bi se razmotrili zajednički zahtjevi Savezne Republike, a ministri iz saveznih pokrajina redovito se sastaju kako bi razmotrili širok raspon tema, uključujući nacрте zakonodavnih akata. Konferencija premijera saveznih pokrajina ima različite funkcije, uključujući ulogu jamca kontinuiteta mjera vlade saveznih pokrajina unatoč promjeni većine u Saveznom vijeću, federalnom instrumentu za kontrolu i nadzornom tijelu u pogledu razvoja događanja u EU-u, klirinška kuća za razne paktove među saveznim pokrajinama i arbitar za sastanke ministara saveznih pokrajina. Pravilo o jednoglasnosti i rotirajuće predsjedanje konferencijom premijera odvrćaju od pristranog pristupa.

Međudržavni pakt je najvažniji i najpoznatiji pravni instrument za suradnju među saveznim pokrajinama. On se ne temelji ni na saveznom zakonu ni na pravu saveznih pokrajina, već na „zadružnom običajnom pravu” (Kooperasgewohnheitsrecht) koje postoji između Savezne Republike i saveznih pokrajina na „trećoj razini”. Postoje dva oblika pakta: „administrativni sporazum” i „državni ugovor”. Razlika je u tome što je prvi oblik ograničen na izvršne vlasti saveznih pokrajina, dok se drugim oblikom obvezuju savezne pokrajine te ga moraju odobriti parlamenti saveznih pokrajina, na primjer paktovi o uspostavi određenih javnih radijskih i televizijskih mreža te o njihovim naknadama za slušanje i gledanje ili paktovi o raspodjeli studenata među različitim sveučilištima. Paktovi mogu uključivati sve ili samo neke savezne pokrajine.

Osim formalnih i pravno obvezujućih paktova, postoji „politički dogovor” (politische Absprache), koji je obično rezultat konferencije ministara saveznih pokrajina koja se bavi političkim pitanjima od nadnacionalne važnosti. Na primjer, na stalnoj konferenciji ministara obrazovanja i kulturnih poslova Savezne Republike Njemačke sastaju se ministri i senatori saveznih pokrajina nadležni za obrazovanje i osposobljavanje, visoko obrazovanje te istraživanje i kulturu. To tijelo donosi rezolucije koje imaju status preporuka. Ti „dogovori” nisu pravno obvezujući, ali smatraju se politički i moralno obvezujućima.

Izvan Unije

Međuvladina suradnja je koncept koji se u različitoj mjeri i u različitim sastavima pojavljuje u nizu saveznih država izvan Europske unije. Izvjestitelj je posebno ispitaо slučaj SAD-a, Švicarske, Australije i Kanade.

SAD

Američki politički i pravni sustav predviđa nekoliko oblika fleksibilne suradnje (međudržavni paktovi, ujednačeni zakoni, memorandumima o razumijevanju) među državama, koji bi na neki način mogli biti slični pojačanoj suradnji u EU-u. Međutim, zbog različite prirode federalizma SAD-a (konkurentni federalizam), područja politika uređena međudržavnim sporazumima vrlo su različita od onih u kojima bi se u EU-u najvjerojatnije koristila pojačana suradnja. Mnogi međudržavni paktovi u SAD-u odnose se na politike povezane s unutarnjim tržištem, kao što su oporezivanje, uzajamno priznavanje kvalifikacija i pristup zajedničkoj infrastrukturi (vodni putovi, sustav podzemne željeznice i promet). Opći je cilj olakšati život građana i poduzeća bez prolaska kroz saveznu razinu, kojoj treba previše vremena za donošenje propisa. Neki su međudržavni paktovi nacionalni, što znači da sve države sudjeluju u njima, ali savezna razina nije uključena. Obično se sklapaju paktovi jer se njima brže ostvaruju rezultati nego na saveznoj razini.

S druge strane, EU je već postigao znatan stupanj usklađenosti pravila o unutarnjem tržištu, a područja u kojima se pojavljuje pojačana suradnja su politički sporna područja u kojima se ne može postići jednoglasnost svih država članica. Mnoga područja u kojima EU pokreće pojačanu suradnju, primjerice PESCO i EPPO, u sustavu SAD-a su u nadležnosti savezne razine.

Kad je riječ o položaju međudržavnih paktova i pojačane suradnje u pravnom poretku, međudržavni paktovi su sporazumi među državama i oni nisu savezni zakoni. Međutim, međudržavni paktovi imaju vrijednost saveznog zakona kada Kongres smatra da ih je potrebno potvrditi, što se često događa. Suprotno tome, u slučaju pojačane suradnje svako zakonodavstvo koje se donese u okviru tog postupka postaje dijelom prava Unije.

Čini se da su međudržavni paktovi i vrlo fleksibilni jer potpisnice pakta mogu biti različite, a uključivanje i izbacivanje država uobičajena je praksa.

Isto tako, postoje sličnosti koje bi se mogle uočiti između ta dva sustava. Primjerice, tzv. ujednačeni zakoni vrlo su slični slučajevima pojačane suradnje EU-a u području zakonodavstva o razvodu i pravila o sustavu vlasništva, dok bi porez na financijske transakcije, ako ikada uspije, mogao biti sličan jednom od međudržavnih paktova o oporezivanju.

Ipak, američki primjer međudržavne suradnje može biti koristan za praktičnu organizaciju pojačane suradnje u EU-u. Ono što bi moglo biti posebno korisno moglo bi biti osnivanje posebnog povjerenstva za praćenje područja u kojima bi se ubuduće mogla razviti pojačana suradnja. U SAD-u to provode Udruženje nacionalnih guvernera, Komisija za ujednačene zakone i Nacionalni centar za međudržavne paktove, koji proaktivno traže područja u kojima bi međudržavna suradnja mogla biti uspješna. Osim toga, međudržavni paktovi obično imaju vrlo detaljan sadržaj te se donose podzakonski akti kojima se uređuje svakodnevna primjena pakta nakon što se postigne politički dogovor. To bi moglo biti još jedno područje koje bi se moglo primijeniti na buduće slučajeve pojačane suradnje – poslovnik, kojim se precizno utvrđuju donošenje odluka, funkcioniranje, administracija i proračun pojačane suradnje nakon što je pokrenuta.

Kanada

U Kanadi, u međuvladinim odnosima dominira izvršna vlast, a kanadski Ustav ne sadrži posebne odredbe o međuvladinoj suradnji između pokrajina, teritorija i savezne vlade. Nadalje, gotovo je sasvim odsutna uloga parlamenata u međuvladinoj suradnji.

Međuvladini odnosi uređeni su institucijski uz pomoć sastanaka ministara (s premijerom) i Vijeća Saveza (bez premijera). Međutim, čini se da ti forumi ne proizvode obvezujuće međuvladine zakone. U Kanadi postoje formalni i neformalni sporazumi, ali oni imaju samo funkciju preporuke i nisu pravno obvezujući za ugovorne stranke.

Ono što je neobično u kanadskom sustavu jest mogućnost pokrajine da odluči ne sudjelovati u programu zajedničkih troškova savezne vlade i pokrajine ili ne sudjelovati u budućim ustavnim izmjenama kojima bi se zakonodavne ovlasti prenijele s pokrajinskih tijela na Parlament. Za svaku pokrajinu koja odluči o takvom nesudjelovanju u izmjeni koja se odnosi na obrazovanje ili druga kulturna pitanja zajamčena je financijska naknada u skladu s Ustavnim zakonom iz 1982. Naime, Quebec je već 1965. dobio pravo izuzeća iz velikih

programa, kao što su bolničko osiguranje, strukovno osposobljavanje, javno zdravlje i pomoć starijim osobama i osobama s invaliditetom, s pomoću Zakona o uspostavljenim programima.

Švicarska

Člankom 48. švicarskog Ustava kantoni dobivaju pravo na zaključivanje „međukantonalih sporazuma”. Najvažniji oblik kantonalne suradnje su konkordati, koji se koriste za provedbu postojećeg zakonodavstva ili stvaranje i usklađivanje zakonodavstva i propisa u različitim kantonima. Svaki konkordat mora proći kroz zakonodavni postupak pojedinog kantona te ima status obvezujućeg zakona.

Drugi oblik horizontalne suradnje su međukantonalne konferencije, koji su stalni forumi za međuvladine odnose na kojima se članovi upravnog vijeća odgovornog za određeno područje svakog kantona sastaju radi razmjene mišljenja. Jedan primjer takvih konferencija jest Konferencija vlada kantona, koja je uglavnom osnovana kako bi utjecala na politike u području međunarodnih odnosa, a osobito u području europske integracije.

Australija

Uz međuvladine sporazume među pokrajinama, koji su važni i fleksibilni instrumenti za rješavanje problema u kojima i savezna i podsavezna razina imaju određene ovlasti, u australskim pokrajinama često se prakticira tzv. „usklađeno zakonodavstvo”. U osnovni to znači da jedna pokrajina može donijeti zakonodavstvo slijedeći uobičajeni zakonodavni postupak koji se primjenjuje na razini pokrajine, a kada se zakonodavstvo donese izravno se primjenjuje u bilo kojoj drugoj pokrajini koja želi kopirati to zakonodavstvo.

PRIJEDLOG REZOLUCIJE EUROPSKOG PARLAMENTA

o provedbi odredbi Ugovora o pojačanoj suradnji (2018/2112(INI))

Europski parlament,

uzimajući u obzir odredbe Ugovora povezane s pojačanom suradnjom, posebno članak 20., članak 42. stavak 6. te članke 44., 45. i 46. Ugovora o Europskoj uniji (UEU), kao i članke 82., 83., 86., 87., 187., 188., 326., 327., 328., 329., 330., 331., 332., 333. i 334. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU),

- uzimajući u obzir odredbe Ugovora o drugim postojećim oblicima diferencirane integracije, a posebno članke 136., 137. i 138. UFEU-a o posebnim odredbama za države članice čija je valuta euro,
- uzimajući u obzir Ugovor o stabilnosti, koordinaciji i upravljanju u ekonomskoj i monetarnoj uniji (TSCG),
- uzimajući u obzir Protokol 10. o stalnoj strukturiranoj suradnji uspostavljenoj člankom 42. Ugovora o Europskoj uniji, Protokol 14. o Euroskupini i Protokol 19. o schengenskoj pravnoj stečevini uključenoj u okvir Europske unije,
- uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 16. veljače 2017. o poboljšanju funkcioniranja Europske unije korištenjem potencijala Ugovora iz Lisabona¹,
- uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 16. veljače 2017. o mogućim promjenama i prilagodabama aktualnog institucijskog ustroja Europske unije²,
- uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 16. veljače 2017. o proračunskom kapacitetu europodručja³,
- uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 16. ožujka 2017. o ustavnim, pravnim i institucijskim posljedicama zajedničke sigurnosne i obrambene politike: mogućnosti koje daje Ugovor iz Lisabona⁴,
- uzimajući u obzir svoju Rezoluciju od 17. siječnja 2019. o diferenciranoj integraciji⁵,
- uzimajući u obzir Bijelu knjigu Komisije od 1. ožujka 2017. (COM(2017)2025) i pet naknadnih dokumenata za razmatranje (COM(2017)0206, COM(2017)0240, COM(2017)0291, COM(2017)0315, COM(2017)0358),
- uzimajući u obzir Rimsku deklaraciju od 25. ožujka 2017.,
- uzimajući u obzir članak 52. Poslovnika, kao i članak 1. stavak 1. točku (e) te Prilog III.

¹ SL C 252, 18.7.2018., str. 215.

² SL C 252, 18.7.2018., str. 201.

³ SL C 252, 18.7.2018., str. 235.

⁴ SL C 263, 25.7.2018., str. 125.

⁵ Usvojeni tekstovi, P8_TA(2019)0044.

Odluci Konferencije predsjednika od 12. prosinca 2002. o postupku odobrenja izrade izvješća o vlastitoj inicijativi,

- uzimajući u obzir izvješće Odbora za ustavna pitanja i mišljenje Odbora za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove (A8-0038/2019),
- A. budući da Unija ima poseban interes u pogledu provedbe pojačane suradnje u određenim područjima neisključivih nadležnosti EU-a kako bi se europski projekt unaprijedio i olakšao život građana;
- B. budući da bi, u skladu s člankom 20. stavkom 2. UEU-a, pojačana suradnja trebala biti krajnja mjera kada Unija kao cjelina ne može ostvariti ciljeve takve suradnje u razumnom roku;
- C. budući da se pojačana suradnja ne bi smjela smatrati instrumentom za isključenje ili podjelu država članica, već kao pragmatično rješenje za unapređenje europske integracije;
- D. budući da osjetljiva priroda određenih područja politika otežava praćenje redovnog zakonodavnog postupka, ne samo zbog zahtjeva o jednoglasnosti, nego i zbog ustaljene prakse u Vijeću da je uvijek potrebno postići konsenzus među državama članicama, čak i ako bi kvalificirana većina bila dovoljna za donošenje odluke;
- E. budući da su se, uz izuzeće poreza na financijske transakcije, sve inicijative pojačane suradnje mogle usvojiti u Vijeću glasovanjem kvalificiranom većinom da se utvrdilo to pravilo umjesto jednoglasnog glasovanja;
- F. budući da postoji niz slučajeva u kojima podskupine država članica međusobno provode bilateralnu ili multilateralnu suradnju izvan okvira Ugovora, primjerice u područjima kao što je obrana; budući da je pritisak ekonomske i monetarne krize da se donose brze odluke i prevlada problem jednoglasnosti u određenim područjima doveo do usvajanja međuvladinih instrumenata izvan pravnog okvira EU-a, kao što su Europski stabilizacijski mehanizam (ESM) i Ugovor o stabilnosti, koordinaciji i upravljanju u ekonomskoj i monetarnoj uniji (TSCG ili „Fiskalni ugovor”);
- G. budući da je pojačana suradnja postupak u sklopu kojeg najmanje devet država članica može uspostaviti unaprijeđenu suradnju u području unutar struktura EU-a, ali bez sudjelovanja ostalih država članica; budući da pojačana suradnja omogućuje uključenim državama članicama da ostvare zajednički cilj ili inicijativu te da nadiđu zastoj u pregovorima ili blokadu koju prouzrokuje neka druga država članica ili više njih kada je potrebna jednoglasna odluka; budući da bi u skladu s člankom 20. stavkom 4. UEU-a akti usvojeni u okviru pojačane suradnje trebali obvezivati samo države članice koje u njoj sudjeluju; budući da je pojačana suradnja ograničena na područja u kojima EU nema isključivu nadležnost;
- H. budući da u skladu s člankom 328. stavkom 1. UFEU-a Komisija i države članice koje sudjeluju u pojačanoj suradnji moraju zajamčiti da će promicati sudjelovanje što većeg broja država članica;
- I. budući da iskustvo pokazuje da je pojačana suradnja dala zadovoljavajuće rezultate u

pogledu zakonodavstva o razvodu¹ i da se njome nude zanimljive mogućnosti u pogledu pravila o sustavu vlasništva², europskog jedinstvenog patenta i Ureda europskog javnog tužitelja;

- J. budući da su početna iskustva s pojačanom suradnjom ukazala na poteškoće povezane s primjenom tog koncepta zbog ograničenog broja odredbi dostupnih u Ugovorima u pogledu praktične provedbe pojačane suradnje i nedostatka daljnjih mjera koje provode institucije Unije;
- K. budući da je analizom različitih saveznih modela koji se koriste u državama članicama EU-a i savezima izvan Unije utvrđeno da se fleksibilni mehanizmi suradnje često koriste u podsavznim subjektima u područjima od zajedničkog interesa;
- L. budući da se, bez korištenja prijelazne klauzule kako bi se prešlo s jednoglasnog glasovanja na glasovanje kvalificiranom većinom u Vijeću te u nedostatku temeljite reforme Ugovorâ, čini mogućim da će u budućnosti države članice trebati primjenjivati odredbe o pojačanoj suradnji kako bi se riješili zajednički problemi i postigli zajednički ciljevi;
- M. budući da je za neometanu primjenu pojačane suradnje važno da se sastavi popis pitanja koja treba riješiti te da se izradi plan za učinkovito funkcioniranje pojačane suradnje u skladu s tekstem i duhom Ugovora;

Glavne primjedbe

1. izražava zabrinutost zbog činjenice da, iako pojačana suradnja pruža rješenje za zajednički problem, koristeći se institucionalnom strukturom Unije i smanjujući time administrativne troškove država članica sudionica, njome se nije u potpunosti uklonila potreba za korištenjem rješenja za podgrupiranje na međuvladinoj razini izvan Ugovora, koja negativno utječu na dosljednu primjenu pravnog okvira EU-a te stoga dovode do nedostatka odgovarajućeg demokratskog nadzora;
2. vjeruje da bi trebalo očuvati jedinstveni institucionalni okvir EU-a u cilju postizanja njegovih zajedničkih ciljeva i jamčenja načela jednakosti svih građana; ustraje u tome da bi se trebala poštovati metoda Zajednice ili Unije;
3. ističe da je, za razliku od međuvladinih ugovora, pojačana suradnja alat za rješavanje problema koji nije samo zakonit već i praktičan jer se temelji na odredbama Ugovora i funkcionira u okviru institucionalne strukture Unije;
4. ističe da, iako pojačana suradnja od svog začetka u Ugovoru iz Amsterdama nije u velikoj mjeri korištena zbog toga što je u osnovi krajnja mjera, čini se da dobiva na važnosti i da se njome ostvaruju konkretni rezultati;
5. napominje da, na temelju postojećeg iskustva, do pojačane suradnje najčešće dolazi u područjima koja su uređena posebnim zakonodavnim postupkom koji zahtijeva jednoglasnost, a uglavnom se koristila u području pravosuđa i unutarnjih poslova;

¹ Uredba Vijeća (EU) br. 1259/2010 od 20. prosinca 2010. o provedbi pojačane suradnje u području prava primjenljivog na razvod braka i zakonsku rastavu.

² Uredba Vijeća (EU) 2016/1103 od 24. lipnja 2016 o provedbi pojačane suradnje u području nadležnosti, mjerodavnog prava te priznavanja i izvršenja odluka u stvarima bračnimovinskih režima.

6. ističe da je do sada postupak za sudjelovanje i provedbu pojačane suradnje bio prilično dugotrajan, ponajprije zbog nejasne definicije razumnog razdoblja u kojem je potrebno utvrditi da se potreban prag za glasovanje ne može postići te zbog nedostatka snažne političke volje za brži napredak;
7. napominje da je sklapanje pojačane suradnje manje vjerojatno zbog nedostatka jasnih operativnih smjernica za stvaranje i primjenu pojačane suradnje, na primjer mjerodavno pravo za zajedničke institucije ili postupke povlačenja iz već postojeće suradnje;
8. podsjeća da iako pojačana suradnja ima koristi od institucijskog i pravnog poretka Unije, nije predviđeno njezino automatsko uključivanje u pravnu stečevinu;
9. smatra da je pojačana suradnja, iako se smatra drugim najboljim scenarijem, još uvijek održiva mjera za rješavanje problema na razini Unije i alat za prevladavanje nekih institucionalnih zastoja;
10. smatra da na isti niz pitanja treba odgovoriti kako bi se učinkovito provela i organizirala pojačana suradnja, neovisno o području politike na koje se odnosi ili obliku u kojem se koristi;

Preporuke

11. stoga predlaže da se odgovori na određena pitanja i da se prati sljedeći plan kako bi se osigurala neometana i učinkovita provedba pojačane suradnje;

Postupak donošenja odluka

12. ističe da bi politički poticaj za pojačanu suradnju trebao dolaziti od država članica, ali da bi se rasprave o njezinom sadržaju trebale temeljiti na prijedlogu Komisije;
13. podsjeća da se člankom 225. UFEU-a Parlamentu daje pravo na kvazizakonodavnu inicijativu, što bi trebalo tumačiti kao mogućnost da Parlament pokreće pojačanu suradnju na temelju prijedloga Komisije o kojem se nije uspjelo postići dogovor tijekom redovnog postupka donošenja odluka u okviru mandata dvaju uzastopnih predsjedništava Vijeća;
14. smatra da je potrebno zaključiti da Unija kao cjelina ne može ostvariti ciljeve suradnje, u skladu sa zahtjevom iz članka 20. UEU-a, ako tijekom razdoblja koje obuhvaća dva uzastopna predsjedništva Vijeća nije postignut znatan napredak u Vijeću;
15. preporučuje da se zahtjevi država članica za uspostavu pojačane suradnje između njih u načelu trebaju temeljiti na ciljevima koji su barem jednako ambiciozni kao i ciljevi koje je predstavila Komisija, prije nego što se utvrdi da Unija u razumnom roku ne može ostvariti ciljeve;
16. snažno preporučuje da se posebna prijelazna klauzula uvrštena u članak 333. UFEU-a aktivira za prelazak sa sustava jednoglasnog glasovanja na sustav glasovanja kvalificiranom većinom te za prelazak s posebnog na redovni zakonodavni postupak odmah nakon što Vijeće odobri sporazum o početku pojačane suradnje kako bi se izbjegle nove blokade ako je broj država članica sudionica znatan;

17. smatra nužnim da se odlukom o odobrenju pojačane suradnje odredi okvir za odnose s državama članicama koje ne sudjeluju u pojačanoj suradnji; smatra da bi države članice koje ne sudjeluju u takvoj pojačanoj suradnji ipak trebale biti uključene u rasprave o temi koja je takvom suradnjom obuhvaćena;
18. podsjeća da tajništva Komisije i Vijeća imaju važnu ulogu u osiguravanju da države članice koje ne sudjeluju u pojačanoj suradnji nisu isključene na način koji otežava njihovo sudjelovanje u kasnijoj fazi;

Administracija

19. preporučuje da Komisija aktivno sudjeluje u svim fazama pojačane suradnje, od prijedloga i rasprava do provedbe pojačane suradnje;
20. potvrđuje se da je potrebno zadržati jedinstvo institucija EU-a te da pojačana suradnja ne bi trebala dovesti do stvaranja paralelnih institucionalnih mehanizama, već bi se njome mogla omogućiti uspostava posebnih tijela kada je to prikladno, unutar pravnog okvira EU-a i ne dovodeći u pitanje nadležnosti i ulogu institucija i tijela Unije;

Parlamentarni nadzor

21. podsjeća da je Parlament zadužen za parlamentarni nadzor pojačane suradnje; poziva na veću uključenost nacionalnih parlamenata i regionalnih parlamenata (u onim državama članicama u kojima je to relevantno) uz Europski parlament u demokratskom nadzoru pojačane suradnje kada je riječ o političkim područjima podijeljene nadležnosti; poziva na mogućnost uspostave međuparlamentarnog foruma koji bi bio sličan Međuparlamentarnoj konferenciji u skladu s člankom 13. Ugovora o stabilnosti, koordinaciji i upravljanju u ekonomskoj i monetarnoj uniji te Međuparlamentarnoj konferenciji za zajedničku vanjsku i sigurnosnu politiku (ZVSP) te zajedničku sigurnosnu i obrambenu politiku (ZSOP), kada je to potrebno i ne dovodeći u pitanje ovlasti Parlamenta;
22. naglašava potrebu da države članice koje sudjeluju u pojačanoj suradnji uključe one regije koje imaju zakonodavne ovlasti u pitanjima koja ih se tiču, u cilju poštovanja unutarnje podjele ovlasti i jačanja socijalne legitimnosti takve pojačane suradnje;
23. preporučuje da Parlament ima veću ulogu u pojačanoj suradnji predlaganjem Komisiji novih oblika suradnje u skladu s člankom 225. UFEU-a te praćenjem prijedloga ili postojeće suradnje; izražava uvjerenje da bi Parlament trebao biti uključen u svaku fazu pojačane suradnje, umjesto da se od njega samo očekuje pristanak, te da treba redovito primati izvješća i moći komentirati provedbu pojačane suradnje;
24. poziva Vijeće da uključi Parlament u mogući budući postupak pojačane suradnje prije podnošenja zahtjeva za suglasnost Parlamenta o konačnom tekstu kako bi se zajamčila maksimalna suradnja između suzakonodavaca Unije;
25. međutim, žali zbog toga što, unatoč konstruktivnom i odmjerenom pristupu Parlamenta postupku pojačane suradnje, Vijeće nije pokazalo puno interesa za formalno uključivanje Parlamenta prije podnošenja zahtjeva za suglasnost Parlamenta o konačnom dogovorenem tekstu;

26. smatra nužnim da Parlament poboljša svoju unutarnju organizaciju u vezi s pojačanom suradnjom; u tu svrhu smatra da bi odgovarajući stalni odbor trebao slijediti svaki slučaj pojačane suradnje i preporučuje stoga da se Poslovníkom Parlamenta odobri osnivanje *ad hoc* pododbora u kojima se članstvo u prvom redu dodjeljuje zastupnicima izabranima u državama članicama koje sudjeluju u takvoj pojačanoj suradnji;

Proračun

27. smatra da bi troškove rada povezane s pojačanom suradnjom trebale snositi države članice sudionice, a ako se ti troškovi podmiruju iz proračuna EU-a, državama članicama koje ne sudjeluju trebao bi biti vraćen novac, osim ako Vijeće nakon savjetovanja s Parlamentom i u skladu s člankom 332. UFEU-a odluči da se takva suradnja financira iz proračuna EU-a, čime takav rashod postaje dijelom proračuna EU-a i stoga podliježe godišnjem proračunskom postupku;
28. smatra da ako se aktivnošću koja je uređena pojačanom suradnjom stvara prihod, ti prihodi trebaju biti namijenjeni pokrivanju troškova rada koji su povezani s pojačanom suradnjom;

Nadležnost

29. smatra da bi pojačana suradnja trebala biti u izravnoj nadležnosti Suda Europske unije, ne dovodeći u pitanje mogućnost uspostave arbitražnog postupka ili prvostupanjskog suda za rješavanje sporova potrebnog za funkcioniranje određenog slučaja pojačane suradnje, osim ako nije drugačije navedeno u Ugovoru, što bi trebalo navesti u pravnom aktu o uspostavi takve pojačane suradnje;
30. ističe da bi, ako se u slučaju pojačane suradnje zahtijeva uspostava posebnog mehanizma arbitraže ili suda, konačno arbitražno tijelo uvijek trebao biti Sud Europske unije;

Prilagodbe institucijske strukture Unije

31. predlaže osnivanje posebne jedinice za pojačanu suradnju u Komisiji, pod vodstvom povjerenika odgovornog za međuinstitucijske odnose, kako bi se koordinirala i pojednostavnila institucionalna uspostava inicijativa za pojačanu suradnju;
32. smatra da je potrebno da uloga tajništva Komisije i Vijeća postane proaktivnija u kontekstu pojačane suradnje te stoga predlaže da, zajedno s Odborom regija i posebno s njegovom platformom Europska grupacija za teritorijalnu suradnju (EGTS), aktivno traže područja u kojima bi pojačana suradnja mogla biti korisna za napredak europskog projekta ili za područja bliska postojećim oblicima pojačane suradnje kako bi se izbjegla preklapanja i proturječnosti;

Povlačenje ili izbacivanje država članica

33. ističe da u Ugovorima ne postoje odredbe u pogledu mogućnosti država članica da se povuku iz postojećih slučajeva pojačane suradnje povuku ili da budu izbačene iz

postojećih slučajeva pojačane suradnje, uz iznimku stalne strukturirane suradnje (PESCO);

34. smatra da bi trebalo utvrditi jasna pravila u svim slučajevima pojačane suradnje u vezi s povlačenjem države članice koja više ne želi sudjelovati i izbacivanjem države članice koja više ne ispunjava uvjete pojačane suradnje; savjetuje da se u aktu o uspostavi pojačane suradnje trebaju utvrditi uvjeti za moguće povlačenje ili izbacivanje određene države članice;

Preporuke za budući razvoj pojačane suradnje

35. smatra da je potrebno razviti postupak za brzo odobravanje pojačane suradnje u područjima od velike političke važnosti koju je potrebno ostvariti u roku kraćem od trajanja dva uzastopna predsjedništva Vijeća;
36. poziva države članice koje sudjeluju u pojačanoj suradnji da rade na uključivanju pojačane suradnje u pravnu stečevinu;
37. poziva Komisiju da predloži uredbu, na temelju članka 175. trećeg podstavka ili članka 352. UFEU-a, kako bi se pojednostavnio i ujednačio odgovarajući pravni okvir za pojačanu suradnju (na primjer, vodeća načela o mjerodavnom pravu za zajedničke institucije ili povlačenje članice), čime se olakšava sklapanje takve suradnje;
38. predlaže da se sljedećom revizijom Ugovora razmotri mogućnost da regije ili podnacionalni subjekti imaju ulogu u pojačanoj suradnji kada se ona odnosi na područje isključive nadležnosti dotične razine, uz poštovanje nacionalnih ustava;
 - o
 - o o
39. nalaže svojem predsjedniku da ovu Rezoluciju proslijedi Vijeću, Komisiji te nacionalnim parlamentima.

11.1.2019

MIŠLJENJE ODBORA ZA GRAĐANSKE SLOBODE, PRAVOSUĐE I UNUTARNJE POSLOVE

upućeno Odboru za ustavna pitanja

o provedbi odredbi Ugovora o pojačanoj suradnji
(2018/2112(INI))

Izvjestitelj za mišljenje: Tomáš Zdechovský

PRIJEDLOZI

Odbor za građanske slobode, pravosuđe i unutarnje poslove poziva Odbor za ustavna pitanja da kao nadležni odbor u prijedlog rezolucije koji će usvojiti uvrsti sljedeće prijedloge:

- A. budući da članak 86. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU) čini izričit formalni temelj za osnivanje Ureda europskog javnog tužitelja (EPPO) i da se njime utvrđuje primjenjivi zakonodavni postupak, kao i područje primjene i nadležnosti budućeg EPPO-a;
- B. budući da je važno da EU i sve njegove države članice na djelotvoran i odvrćajući način otkrivaju prijevare koje utječu na financijske interese EU-a i vode kazneni progon zbog takvih prijevara kako bi zaštitili porezne obveznike svih država članica koje daju doprinos proračunu Unije;
- C. budući da se u članku 86. UFEU-a izričito predviđa mogućnost uspostavljanja pojačane suradnje u slučaju neslaganja;
- D. budući da je pojačana suradnja postupak u sklopu kojeg najmanje devet država članica može uspostaviti unaprijeđenu suradnju u području unutar struktura EU-a, ali bez sudjelovanja ostalih država članica; budući da pojačana suradnja omogućuje uključenim državama članicama da ostvare zajednički cilj ili inicijativu te da nadiđu zastoj u pregovorima ili blokadu koju prouzrokuje neka druga država članica ili više njih kada je potrebna jednoglasna odluka; budući da bi u skladu s člankom 20. stavkom 4. Ugovora o Europskoj uniji akti usvojeni u okviru pojačane suradnje trebali obvezivati samo države članice koje u njoj sudjeluju; budući da je pojačana suradnja ograničena na područja u kojima EU nema isključivu nadležnost;
- E. budući da u skladu s člankom 328. stavkom 1. UFEU-a Komisija i države članice koje sudjeluju u pojačanoj suradnji moraju zajamčiti da će promicati sudjelovanje što većeg

broja država članica;

1. ponovno potvrđuje snažnu potporu Parlamenta osnivanju učinkovitog i neovisnog EPPO-a kako bi se smanjila trenutačna rascjepkanost napora nacionalnih tijela kaznenog progona u cilju zaštite proračuna EU-a te kako bi se ojačala borba protiv prijevара u Europskoj uniji;
2. podsjeća na to da je Parlament usvojio tri rezolucije o osnivanju Ureda europskog javnog tužitelja i to 29. travnja 2015.¹, 5. listopada 2016.² i 5. listopada 2017.³; potvrđuje da je nekoliko pitanja koja zabrinjavaju Parlament, u skladu s navedenim u tim rezolucijama, u određenoj mjeri riješeno u konačnom dogovorenem tekstu koji je usvojilo Vijeće; poziva Vijeće da uključi Parlament u mogući budući postupak pojačane suradnje prije podnošenja zahtjeva za suglasnost Parlamenta o konačnom tekstu kako bi se zajamčila maksimalna suradnja između suzakonodavaca Unije;
3. međutim, žali zbog toga što, unatoč konstruktivnom i odmjerenom pristupu Parlamenta postupku pojačane suradnje, Vijeće nije pokazalo puno interesa za formalno uključivanje Parlamenta prije podnošenja zahtjeva za suglasnost Parlamenta o konačnom dogovorenem tekstu;
4. pozdravlja činjenicu da 22 države članice već sudjeluju u pojačanoj suradnji u vezi s EPPO-om i podsjeća na uključivu prirodu EPPO-a; potiče države članice koje ne sudjeluju da se što prije uključe u suradnju kako bi se pojačala učinkovitost tog ureda;
5. napominje da se predviđa da će EPPO nakon početnog trogodišnjeg razdoblja preuzeti svoje dužnosti do kraja 2020., zbog čega bi svaka ocjena njegove provedbe u ovoj fazi bila preuranjena;
6. naglašava da će za provedbu EPPO-a biti potrebna djelotvorna i učinkovita suradnja nacionalnih tužitelja i EPPO-a te suradnja s agencijama EU-a, kao što su Europski ured za borbu protiv prijevара (OLAF) i Eurojust;
7. pomno prati sve do sada poduzete korake za osnivanje EPPO-a, uključujući provedbene mjere za odabir i imenovanje glavnog europskog tužitelja i europskih tužitelja, kao i proračunske mjere;
8. poziva Komisiju da redovito i u potpunosti obavještava Parlament u svakoj fazi provedbe i institucijskog razvoja EPPO-a, u svjetlu potencijalnog proširenja njegova mandata kako bi se obuhvatila borba protiv prekograničnog terorizma;
9. pozdravlja činjenicu da će 18 država članica sudjelovati u pojačanoj suradnji u području imovinskih režima za brakove i registrirana partnerstva, kako je primjenjivo od 29. siječnja 2019.; ističe da je potrebno zaštititi temeljna prava, uključujući pravo na poštovanje privatnog i obiteljskog života te zabranu diskriminacije.

¹ SL C 346, 21.9.2016, str. 27.

² SL C 215, 19.6.2018, str. 18.

³ SL C 346, 27.9.2018, str. 246.

INFORMACIJE O USVAJANJU U ODBORU KOJI DAJE MIŠLJENJE

Datum usvajanja	10.1.2019
Rezultat konačnog glasovanja	+: 36 -: 6 0: 3
Zastupnici nazočni na konačnom glasovanju	Asim Ademov, Martina Anderson, Heinz K. Becker, Monika Beňová, Michał Boni, Caterina Chinnici, Rachida Dati, Frank Engel, Laura Ferrara, Romeo Franz, Ana Gomes, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Monika Hohlmeier, Sophia in 't Veld, Cécile Kashetu Kyenge, Monica Macovei, Roberta Metsola, Claude Moraes, Ivari Padar, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Helga Stevens, Traian Ungureanu, Bodil Valero, Marie-Christine Vergiat, Udo Voigt, Josef Weidenholzer, Cecilia Wikström, Kristina Winberg, Tomáš Zdechovský, Auke Zijlstra
Zamjenici nazočni na konačnom glasovanju	Dennis de Jong, Anna Hedh, Lívia Járóka, Marek Jurek, Jean Lambert, Jeroen Lenaers, Andrejs Mamikins, Angelika Mlinar, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Christine Revault d'Allonnes Bonnefoy
Zamjenici nazočni na konačnom glasovanju prema čl. 200. st. 2.	Fernando Ruas, Adam Szejnfeld

**KONAČNO GLASOVANJE POIMENIČNIM GLASOVANJEM U ODBORU KOJI
DAJE MIŠLJENJE**

36	+
ALDE	Nathalie Griesbeck, Sophia in 't Veld, Angelika Mlinar, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Cecilia Wikström
EFDD	Laura Ferrara
PPE	Asim Ademov, Heinz K. Becker, Michał Boni, Rachida Dati, Frank Engel, Monika Hohlmeier, Lívia Járóka, Jeroen Lenaers, Roberta Metsola, Fernando Ruas, Csaba Sógor, Adam Szejnfeld, Traian Ungureanu, Tomáš Zdechovský
S&D	Monika Beňová, Caterina Chinnici, Ana Gomes, Sylvie Guillaume, Anna Hedh, Cécile Kashetu Kyenge, Andrejs Mamikins, Claude Moraes, Ivari Padar, Christine Revault d'Allonnes Bonnefoy, Birgit Sippel, Josef Weidenholzer
VERTS/ALE	Romeo Franz, Jean Lambert, Judith Sargentini, Bodil Valero

6	-
ECR	Marek Jurek, Monica Macovei, Helga Stevens, Kristina Winberg
ENF	Auke Zijlstra
NI	Udo Voigt

3	0
GUE/NGL	Martina Anderson, Dennis de Jong, Marie-Christine Vergiat

Korišteni znakovi:

+ : za

- : protiv

0 : suzdržani

INFORMACIJE O USVAJANJU U NADLEŽNOM ODBORU

Datum usvajanja	22.1.2019
Rezultat konačnog glasovanja	+: 18 -: 2 0: 2
Zastupnici nazočni na konačnom glasovanju	Gerolf Annemans, Mercedes Bresso, Pascal Durand, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Ramón Jáuregui Atondo, Alain Lamassoure, Jo Leinen, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Markus Pieper, Paulo Rangel, Helmut Scholz, György Schöpflin, Pedro Silva Pereira, Barbara Spinelli, Josep-Maria Terricabras, Kazimierz Michał Ujazdowski
Zamjenici nazočni na konačnom glasovanju	Pervenche Berès, Ashley Fox, Sylvia-Yvonne Kaufmann
Zamjenici nazočni na konačnom glasovanju prema čl. 200. st. 2.	Michael Gahler, Jarosław Wałęsa

**KONAČNO GLASOVANJE POIMENIČNIM GLASOVANJEM U NADLEŽNOM
ODBORU**

18	+
ALDE	Maite Pagazaurtundúa Ruiz
NI	Kazimierz Michał Ujazdowski
PPE	Michael Gahler, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Alain Lamassoure, Markus Pieper, Paulo Rangel, György Schöpflin, Jarosław Wałęsa
S&D	Pervenche Berès, Mercedes Bresso, Ramón Jáuregui Atondo, Sylvia Yvonne Kaufmann, Jo Leinen, Pedro Silva Pereira
VERTS/ALE	Pascal Durand, Josep Maria Terricabras

2	-
ECR	Ashley Fox
ENF	Gerolf Annemans

2	0
GUE/NGL	Helmut Scholz, Barbara Spinelli

Korišteni znakovi:

+ : za

- : protiv

0 : suzdržani